

שלוש תמונות אלה מספרות את סיפור מישיחק הכדורגל המותח ביותר של השבת האחרונה. סיפור מתח בלילה, גדוש פעולה ואילמות. עד לדקה ה-58 נלחמו בנייהודה משכונת התקווה כמו אריות בהפעל פתח תקוה. התל-איכבים רצו לשמור על המזל שלהם (שני נצחונות, תיקו) והפתח תקוה רצו לשמור על מקומם בראש הטבלה הלאומית. ואז הבקיע הפועל פתח תקוה את השער הראשון לרשת קבוצת הפרברים, ושחקניו התחבקו כמסורפים.

אוהדי בנייהודה, שהיוו רוב הצופים במיגרש הפתח תקוה, יצאו מגדרם. מה עוד, שקבוצתם שיחקה עם עשרה שחקנים, אחרי שאחד הורחק בשל העלבת שופט אוטו פריד. בדקה ה-61 עף קרש מן היציע המשולהב ופגע בראשו של שופט-הקו אמיל פרוחבסקי. הוא נפל ארצה, שותת דם, כששחקנים ואנשי עזרה ראשונה עומדים סביבו. "מחמת לשופט!" זעק הקהל. שוטרים במדים, כלשים בבגדים אזרחיים וסדרנים פשטו ביציעי הקהל, החלו מחפשים את האלמוני שזרק את הקרש מעבר לגדר ופגע בשופט. לשוא האיש נעלם, ואף אחד מן הצופים לא היה מוכן לעזור בגילוי עקבותיו. כעבור שלוש דקות — חודש המישחק.

שעה שהשוטרים ניסו לפענח את תעלומת הקרש המעופף, התאושש שופט-הקו וחזר לתפקידו מוקף שוטרים ושומרים. אבל הוא נראה עדיין ממשש את ראשו הפצוע. גם בנייהודה התאוששו. במאמץ עילאי הצליחו להבקיע ערש-שחיון, בדקה ה-68. הקהל, שקודם דרש מוות לשופט, קרא בחרדה: "יש אלוהים!" עובדה שבנייהודה, אשר בהיותם 11 לא הצליחו להבקיע שער, עשו זאת עם עשרה שחקנים, וסחטו תיקו מיריבים החזק.

"הוא יכול להיות טמון בהיעלמותן של כל מדינות המרחב, והתמזגותן בפדרציה של מדינות המזרח התיכון. ישראל — לאחר שתחזיר חלק מן הפליטים ותפנה את ה"אחרים" — שוב לא תהיה מדינה ריבונית ואוייבת, אלא מדינה פדרטיבית, כמו סכסאס או קאליפורניה, המאוגדת עם המדינות ה"אחרות, במעין, ארצות-הברית של המזרח התיכון". או לא יהיה צורך להביא בחש"ב בון שטחים טריטוריאליים, ולא צבאות אויבים, דבר הבולע את מחצית התקציבים. לא עוד השפעות-החוק מצטלבות ודלתות פתוחות לכל האימפריאליזמים, אלא מדינה פדראלית של המזרח התיכון, שתאגד 50 מיליון תושבים.

"וכגולת הכותרת — השלום. ומפלה מוב" הקת לאנטי-שמיות — מן הגדולות ביותר שהונחלו לה מזה זמן רב."

לא מבעד לכוונתן זה ה"מאמר האקשן עד מוסור". ז"ן אפריק ("מאפריקה הצעירה") הוא השבועון היחיד במרחב כולו המציע ברמתו למיטב שבועוני אירופה. בעליו ועורכו, כשיר בן-יחמה, הוא ערבי תוניסי עשיר, וכל עורכיו ערבים. פעם היה העתון מקורב לאל-חביב בור-גיבה, נשיא תוניס, ואז מילא תפקיד מרכזי במשאו-מתי של הביא לסיום מלחמת אל-גיירה. לאחר מכן התרחק מכורגיבה ה"אגומאני, העתיק את מרכזו פעולתו לרומא. אך השפעתו במרחב הוסיפה לגדול. הוא נקרא עליידי האינטליגנציה ממאראקש ועד מוסול, חודר גם למרחבי אפריקה הכושית. החודש הקדיש השבועון גיליון שלם ליחסי ישראל-ערב. בין השאר העתיק במלואו את ה"רו"ח של הוועד היהודי-ערבי לביטול ה"מימשל הצבאי", המתאר את מצב המיעוט הערבי בישראל. אך מסמר הגיליון הוא מאמר העורך עצמו.

מצריים מכירת הזהב

ארבע פעמים קיבלו שוטרים ושומרים את פני המטוס המצרי, שהגיע מקאהיר לבאול שבשחייץ. במטוס לא היתה אף אי-שיות חשובה או חשובה. תפקיד המישמר הכבד החל רק אחרי שיצא האחרון מנוסעי המטוס. אז התקרבה מכונית מסחרית סגורה ומבטן המטוס נפרקו ארזנים כבדים. המכר נית העמוסה עשתה את דרכה לאחד הבנקים הגדולים בעיר.

בצורה זו הועברו ארבעה מיטענים של שבעה-חצי טון זהב כל אחד, מן הבנק הלאומי המצרי אל הבורסה השחייצית. ה"סלוק הכולל" מן ה-132 מיליון ל"י — שימש לסילוק חלק מן החובות ל"י-המועד של מצרים. מכיון שהרזרבה בזהב של הבנק הלאומי המצרי הוערכה קודם לכן ב-60 טון זהב, החלישו מכירות אלה בצורה ניכרת את בריאותה הכספית של ארץ הזוהב **עזרה ממוסקבה**. אך מישלוחי הזהב היו רק טיפה ביום החובות של מצרים: חייבת כספים לבנק העולמי, לחברות פרטיות באירופה המערבית, לבנקים ו"ל ממשלה בארצות-הברית.

כוויית הזעירה, בעלת ההכנסה האגדית ממכירות הנפט, הואילה להעניק מילואה למצרים הגדולה, כאשר ביקש עבד-אל-נאצר לפני שבוע מילואה נוסף, נתקל בסירוב המקני. גם בקשתו מממשלת ארצות-הברית, כי תשפיע על הבנק העולמי לדחות את מועד פרעון החובות, נדחתה. ואז פנה למוסקבה.

תחילה נאמר שהרוסים דחו אף הם את הבקשה, בהסבירם כי אינם מוכנים להש"מש ברובלים כדי לכסות חובות בדולארים. אך השבוע התבשרה קאהיר, כי הסובייטים מוכנים להעניק לה 300 מיליון דולאר, כ"השתתפות בתוכנית החומש שלה". היה ברור, כי תרומה זו באה להציל את בתי הברית המרחבית, ברגע שהמערב הפעיל עליה את מלאו הלחץ. בעזרת מענק זה — אשר, כנראה, יביא בעקבותיו מענקים ק"מוניסטיים נוספים — תוכל מצרים לחלץ את עצמה מן המשבר המדיני.

התחזית המצרית: בריג שחשינגטון תי ווכח לדעת שקאהיר לא נכנעה ללחץ ה"כספי, היא תמחר לחדש את עזרתה.

איראן הסוכן והשופיו

העתונאים בטהראן, היה תשובתה הראשונה של איראן למסע-האיבה הממושך של מצ"רים, מאז ניתק השאה את היחסים הדיפל"קומטיים בינה שתי הארצות. פייסל מצרי, קאדר עודה, 28, הוצג כסוכן שאי מצרי, שערך וביקש מיקלט מדיני אצל אויבו של עבד-אל-נאצר.

אם התגובה המצרית כימל יותר מכ"ל, הקאריקאטוריסט של אחר-סאעה, שתיאר את השאה המבוהל יושב על כס"מלכותו, כשמישטפון גואים סביבו. הכותרת: "גלי הסוציאליזם יביעו אותו". הנקודה הצ"רית המעניינת ביותר: על ראש הכיסא נמצא מגן-דוד.

דיעות ארצות הברית של המרחב

"האם יש לפחות ערבי אחד במדינות השכנות החושב בקווים מקבילים לשלכס"י? היש שומע לכס בצד השני של הגבול?" שאלות אלה חוזרות ונשאלות עליידי אוהדים ויריבים.

שיטנם ערבים החושבים בקווים מקבילים — זה היינו יכולים לאשר מזמן. ידענו זאת מתוך רמזים, וגם מתוך שיחות ופני"שות. לא יכולנו להצביע על ערבים האומ"רים (בגלוי) דברים דומים לדברינו. עתה אנו יכולים ...

הקדמה זו הקדים דו"השבועון אתגר, ה"מבטא את רעיונות הפעולה השמית, לתי"גום מאמר שפורסם בשבועון ערבי, ושהיכה גלים ברחבי המרחב.

ממאראקש עד מוסור. ז"ן אפריק ("מאפריקה הצעירה") הוא השבועון היחיד במרחב כולו המציע ברמתו למיטב שבועוני אירופה. בעליו ועורכו, כשיר בן-יחמה, הוא ערבי תוניסי עשיר, וכל עורכיו ערבים.

פעם היה העתון מקורב לאל-חביב בור-גיבה, נשיא תוניס, ואז מילא תפקיד מרכזי במשאו-מתי של הביא לסיום מלחמת אל-גיירה. לאחר מכן התרחק מכורגיבה ה"אגומאני, העתיק את מרכזו פעולתו לרומא. אך השפעתו במרחב הוסיפה לגדול. הוא נקרא עליידי האינטליגנציה ממאראקש ועד מוסול, חודר גם למרחבי אפריקה הכושית. החודש הקדיש השבועון גיליון שלם ליחסי ישראל-ערב. בין השאר העתיק במלואו את ה"רו"ח של הוועד היהודי-ערבי לביטול ה"מימשל הצבאי", המתאר את מצב המיעוט הערבי בישראל. אך מסמר הגיליון הוא מאמר העורך עצמו.

תוכנו: הוצע פתרון מהפכני של הכרה בישראל והקמת פדרציה שמית, בניסוח המסוגל להמתיק את הגלולה לערבים.

טכסאס שה המרחב. אחרי שתיאר את סבלות היהודים בתקופת הנאצים, ואת סבלות הפליטים הערביים שגורשו מישראל, סיכם כשיר:

"מדינת ישראל — ותהיה הקמתה זכורה"

השאה הפרסי ("אחר סאעה") ישראל בנג

לרע כאשר תהיה, היא מציאות שאי אפשר למחוק אותה, אלא עליידי מלחמה שתוצאותיה הבטוחות הן רק סבל והרס. "הערבים לא ישלמו לעולם עם הסטאטוס קו, ועוד פחות, המשתמע מן ההגיון של על גבולותיהם, המשתמע מן ההגיון של התרחבות ישראל.

"... הפתרון האמיתי אינו בעוץ, איפוא, לא במשימת-סיופוס של ביצור ישראל, ולא בחורבנה.

* בהזכירו ז"ן פעילי הוועד את עורך העולם הזה, אורי אבנרי קיים כמה פעמים שיחות ארוכות עם עורכי ז"ן אפריק, הסביר להם את רעיונות העולם הזה.